

3 НОВИХ ТВОРІВ ВІКТОРА МАРКОВЦЯ

* * *

Душа, як скло, розіб'ється на сотні
Малесеньких загострених шматків, –
Коли у душу, наче у безодню,
Впадуть зневаги камені важкі.
Як важко віднайти себе у безвісті,
Пробачить все, лукавість – полюбить!
І стать малою зіркою у Всесвіті,
Щоб шлях хоча б для когось освітить.
Не важко міцно обійняти ворога!
Не важко щиро недруга простить!
Нелегко зрозуміть, що новим ворогом
Стає вже той, заради кого жив.
Сприйняти – важко, зрозуміти – страшно,
Що стріли прилітають з тих сторін,
Де сам колись лишав добро і ласку,
Де сам когось, згораючи, зігрів.
Мільйони сліз – нізвідки і в нікуди...

Так само люди – в душу й по душі
Чим не шкода, що під рукою буде,
Коли когось не так ти зрозумів.
Ніщо твоя вже відданість і щирість,
В той час, коли об'єктом для сміття
Ти раптом станеш. Ти мені не віриш?
Це лиш початок нашого життя.
Є добра річ: не знати каяття,
Щасливий той, її хто віднайшов,
А чи й нещасний, бо вона сліпа
І назва її – до ближнього любов!

* * *

В калейдоскопі днів боюся загубити
Себе, мій Боже, бо лукавий світ,
Бо серце огортає раптом лід...
Чи пробачаю? Здатен ще любити?!
Чи в сон душа не втрапила, як в пастку?
Чи совість не потрапила в капкан?

(Слова – імла, а сльози як туман...)
Допоможи, в лукавість щоб не впасти.
Душа, мов сад, забутий восени:
Шумлять дощі, вітри шлють прохолоду,
Лиш хризантеми квіточку самотню,
Неначе свічку видно, – як в вікні.
...Живи! Живи! Ти мусиш іти далі,
Топтати зло, благословляти світ,
Бо стрінеться зненацька чоловік,
Що зміг воскреснуть після самоспалень...
Боюся, Господи, байдужим раптом стать,
Бо стріл лукавства тисячі й мільйон,
Бо людяність вже стала, наче сон...
ТИ ж не дозволяй тій свічечці згасать.
Вогнем горить нехай моя любов
Через кого у серці стільки льоду,
Хто поглядом дарує прохолоду...
Згарю – дозволяй для них воскреснуть знов!